

Proiect “VioGen – RoJust” –

acțiune strategică în scopul implementării efective a standardelor Consiliului Europei privind drepturile omului.

Proiectul VioGen - RoJust vizează îmbunătățirea măsurilor de protecție împotriva violenței domestice și a violenței de gen prin consolidarea capacității autorităților române de asigurare a implementării adecvate a cadrului legislativ privind protecția și nediscriminarea victimelor.

În vederea creșterii accesului specialiștilor la informații relevante în materia violenței domestice și a violenței de gen au fost traduse mai multe hotărâri reprezentative ale Curții Europene a Drepturilor Omului. Traducerea fiecărei hotărâri reprezintă o selecție a paragrafelor relevante privind faptele, încadrarea juridică a acestora, raționamentul CEDO și soluția pronunțată. Versiunile oficiale ale hotărârilor, în limbile în care au fost redactate pot fi consultate pe pagina de internet a CEDO: <https://hudoc.echr.coe.int/>.

Proiectul “VioGen - RoJust” este implementat de Agenția Națională pentru Egalitatea de Șanse între Femei și Bărbați, în calitate de Promotor al proiectului, în parteneriat cu: Centrul FILIA, Asociația TRANSCENA, Asociația ANAIS și Asociația GRADO. Proiectul beneficiază de un grant în valoare de aproximativ 732 de mii de euro oferit de Islanda, Liechtenstein și Norvegia prin Granturile SEE în cadrul Programului Dezvoltare Locală, administrat de Fondul Român de Dezvoltare Socială. Conținutul acestui document nu reprezintă în mod necesar poziția oficială a Granturilor SEE.

Lucrăm împreună pentru o Europă verde, competitivă și incluzivă.

Pentru informații suplimentare despre proiect, vă rugăm să accesați www.eegrants.ro și www.frds.ro.

Promotor proiect:

AGENȚIA NAȚIONALĂ
PENTRU EGALITATEA DE ȘANSE
ÎNȚRE FEMEI ȘI BĂRBAȚI

Parteneri proiect:

Traducere realizată de Asociația GRADO
Traducător: Simona-Teodora Săsarman

CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI

SECȚIA A CINCEA

CAUZA Z ÎMPOTRIVA BULGARIEI

(Cererea nr. 39257/17)

HOTĂRÂRE

Art.3 și 8 (procedural) • Obligații pozitive • Cauză urmărită penal pentru contact sexual cu o persoană sub paisprezece ani în ciuda cererii reclamantei și a recomandării inițiale a procurorului inițial sesizat de a fi judecată ca viol • Eșecul procurorului de a cerceta dacă acțiunile reclamantei și contextul general au sugerat o lipsă a consimțământului din partea ei și dacă astfel acțiunile făptașului pot fi calificate drept viol • Cauză care cere investigație și examinarea posibilității de a aduce acuzații de viol • Eșecul de a se angaja în orice examinare relevantă a probelor care dovedesc lipsa consimțământului • Circumstanțele cauzei care nu au fost analizate dintr-un punct de vedere orientat spre copil • Importanță redusă acordată vulnerabilității speciale a reclamantei în calitate de persoană foarte tânără și factorilor psihologici speciali implicați în cauzele referitoare la viol

STRASBOURG

28 Mai 2020

DEFINITIVĂ

12/10/2020

Hotărârea a devenit definitivă în condițiile prevăzute de articolul 44 § 2. Aceasta poate suferi modificări de formă.

În cauza Z împotriva Bulgariei,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a cincea), reunită într-o cameră compusă din:

Siofra O'Leary, *Președinte*,
Gabriele Kucsko-Stadlmayer,
Andre Potocki,
Yonko Grozev,
Martins Mits,
Latif Huseynov,
Lado Chanturia, *judcători*,

și Victor Soloveytchik, *grefier adjunct de secție*,

Având în vedere:

cererea îndreptată împotriva Bulgariei prin care un cetățean britanic, domnișoara Z (reclamanta), a sesizat curtea la 20 mai 2017, în temeiul art.34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale („Convenția”);

decizia de a comunica guvernului bulgar („Guvernul”) plângerea referitoare la lipsa unei investigații eficiente a plângerii reclamantei conform căreia aceasta fusese violată și a de a declara inadmisibil restul plângerii;

faptul că guvernul Marii Britanii nu a făcut uz de posibilitatea de a înainta comentarii scrise având în vedere naționalitatea britanică a reclamantei;

decizia de a nu face publică identitatea reclamantei;

observațiile înaintate de Guvernul pârât și observațiile înaintate de reclamantă ca răspuns;

comentariile înaintate de către Animus Association Foundation, care a primit de la Președintele Secției permisiunea de a interveni;

După ce au deliberat în camera de consiliu la 5 mai 2020,

Pronunță prezenta hotărâre, adoptată la aceeași dată:

INTRODUCERE

1. Cauza vizează o plângere în temeiul articolelor 3 și 8 din Convenție, despre ineficacitatea investigației și urmării penale în urma acuzațiilor reclamantei că ar fi fost violată și despre pedepsirea necorespunzătoare a făptuitorului.

ÎN FAPT

2. Faptele cauzei, așa cum au fost prezentate de părți, pot fi rezumate după cum urmează.

I. EVENIMENTELE DIN NOAPTEA DE 25 SPRE 26 FEBRUARIE 2015

3. Reclamanta, domnișoara Z, s-a născut în 2001 și locuiește într-un mic sat din regiunea Yambol.

4. La 25 februarie reclamanta, în vârstă de 13 ani și patru luni, a acceptat invitația unei prietene, S., o tânără britanică, de a petrece noaptea la reședința

familiei acesteia. La acea vreme S. era în vârstă de 16 ani și locuia împreună cu familia ei în satul învecinat. Iubitul ei de 23 de ani, G.S., era de asemenea invitat să-și petreacă noaptea acasă la S. În plus, părinții lui S. trebuiau să-și petreacă de asemenea noaptea aceea în casă. Reclamanta îi cunoștea bine atât pe S., cât și pe G.S., petrecându-și deseori timpul cu ei, care formau un cuplu.

5. În dimineața zilei de 25 februarie 2015, discutând aranjamentele pentru dormit, S. a sugerat ca reclamanta să se culce în patul de o persoană din dormitorul ei, iar ea împreună cu G.S. să doarmă pe jos în aceeași cameră. G.S. a refuzat să doarmă pe jos și s-a dus în camera alăturată; S. a refuzat să-l urmeze. Reclamanta și S. au rămas în același dormitor, unde reclamanta s-a culcat în pat, iar S. a dormit pe jos.

6. La circa 4 a.m. în dimineața zilei de 26 februarie 2015 reclamanta a simțit pe cineva care se urca în patul ei. A văzut că era G.S. și s-a întors cu fața la perete, intenționând să se culce din nou. Atunci G.S. a apucat-o și a început să-i pipăie corpul cu mâinile. Reclamanta s-a depărtat de el și s-a dus mai aproape de perete, i-a dat mâinile la o parte, dar el nu s-a oprit. Z s-a gândit că dacă s-ar fi prefăcut că doarme, ar fi lăsat-o în pace. În loc de asta, G.S. i-a tras lenjeria intimă până în dreptul gleznelor. Reclamanta a fost șocată și speriată. Nu a putut să reacționeze și nu a știut ce să facă.

7. G.S: s-a urcat pe ea și i-a depărtat picioarele, pe care ea le ținea strânse împreună, împingând un genunchi între ele. Apoi a penetrat-o și a continuat contactul sexual. Reclamanta a simțit durere și repulsie. I-a spus să se dea jos de pe ea. El a făcut ce i s-a cerut, dar înainte de a-și putea trage lenjeria sus, bărbatul s-a urcat din nou pe ea. Reclamanta i-a spus din nou s-o lase în pace. G.S. a întrebat dacă avea să spună cuiva despre ce se întâmplase. Când i-a spus că nu, s-a dus lângă prietena lui, pe jos.

8. În dimineața zilei de 26 februarie 2015, când reclamanta s-a dus la școală, o prietenă a observat că era tulburată și a întrebat-o care era motivul. Reclamanta la început nu a spus nimic, dar imediat după aceea i s-a confesat prietenei ei, spunându-i că un bărbat avusese contact sexual cu ea împotriva voinței ei. Prietena a sfătuit-o pe reclamantă să îl reclame pe bărbat. Reclamanta i-a spus mai întâi ce se întâmplase lui S., prietena în a cărei casă se petrecuse incidentul. Cele două au hotărât să îi spună directorului școlii. Un alt profesor care era întâmplător aproape, a auzit poveste reclamantei.

II. ANCHETA

9. Mai târziu în aceeași zi reclamanta a raportat incidentul la poliție și imediat a fost deschisă o urmărire penală de către parchetul local. Atât ea, cât și G.S. au fost intervievați în acea zi și au fost informați despre drepturile lor în decursul procesului penal. În declarația lui, G.S. a pretins că reclamanta nu s-a opus atunci când a ținut-o și că atunci când i-a sugerat să-și dea jos lenjeria, a făcut asta de bună voie. Apoi a afirmat că a penetrat-o „timp de două minute” și că a întrerupt contactul sexual pentru că Z. i-a spus că o doare. A adăugat că motivația faptelor lui era aceea că auzise că nu era virgină.

10. G.S. a fost acuzat a doua zi de contact sexual cu o persoană mai tânără de paisprezece ani, o infracțiune în temeiul art.151 § 1 din Codul Penal (a se vedea paragraful 38 mai jos). Poliția l-a chestionat pe G.S. din nou o zi mai târziu, de data aceasta în calitate de acuzat, la sediul poliției, în prezența avocatului lui. Atunci a afirmat că în jur de ora 5 a.m. în noaptea în chestiune, reclamanta l-a trezit mângâindu-l pe stomac și penis. G.S. a fost foarte surprins și i-a spus să se oprească din cauză că prietena lui era în cameră. Reclamanta a răspuns că nu-i păsa și i-a spus că dacă nu era de acord să întrețină relații sexuale cu ea, avea de gând să-l acuze de viol. El a refuzat, dar ea s-a dezbrăcat spunând „Hai să facem sex”. Atunci el a refuzat din nou și nu a întreținut relații sexuale cu reclamanta.

11. La 6 martie 2015 G.S. a fost plasat în arest prin decizia instanței teritoriale relevante. La 11 martie 2015 Instanța Superioară l-a plasat în arest la domiciliu.

12. La 11 aprilie 2015 mama reclamantei a informat în scris organele de anchetă că reclamanta se autovătăma, tăindu-se pe brațe și picioare. Într-o scrisoare ulterioară de la data de 21 august 2015, mama reclamantei a semnalat că găsisese un bilețel printre lucrurile fiicei ei în care era scris „Să mă sinucid, da sau nu. Da, pentru că nu merit altceva.” Mama reclamantei și-a exprimat de asemenea îngrijorarea în legătură cu starea fiicei ei și cu efectele incidentului asupra stării ei psihice.

13. În decursul investigației au fost luate câteva măsuri investigative. Printre acestea s-au numărat interogarea martorilor (în ziua următoare evenimentelor și la scurt timp după aceea), a fost inspectat locul faptei (la 26 februarie 2015), reclamanta a fost supusă unei examinări psihologico-psihiatrice (la 28 aprilie 2015) și reclamanta și G.S au fost supuși unei expertize medico-legale (la 26 februarie 2015). Au fost interogați următorii martori: mama lui Z; S., în casa căreia își petrecuse Z noaptea de 25 spre 26 februarie; mama lui S și soțul acesteia; prietena căreia i s-a confesat Z la școală în dimineața zilei de 26 februarie; cetățeni bulgari și britanici, cunoștințe ale familiilor lui Z și S; un ofițer de poliție, care în urma unei plângeri verbale a mamei lui Z de la data de 27 februarie 2015, se dusese în aceeași zi acasă la G.S. ca să-l avertizeze să nu o abordeze pe victimă. conștientă în timpul agresiunii, pe care și-o amintea bine. Experimentase frică și groază intense, ceea ce era posibil să-i fi blocat temporar reacțiile, cu toate acestea după aceea fusese capabilă să se opună lucrurilor care i se întâmplaseră. Ar fi putut să ia o hotărâre, dar nu avusese suficient discernământ. Alesese să tacă, având în vedere că sentimentele ei de frică și rușine o dominaseră la momentul evenimentelor.

15. Examinarea medico-legală a stabilit că era foarte posibil ca reclamanta să fi fost supusă tratamentului pe care îl descrisese, în ciuda absenței leziunilor traumatice ale organelor ei genitale la momentul examinării. Mai mult, raportul a concluzionat că ea nu avea încă o înțelegere deplină a problemelor legate de sex și a manifestărilor acestora.

(a) Propunerea de urmărire penală pentru comiterea infracțiunii de viol

16. La 26 august 2015 procurorul regional a tras concluzia că probele colectate în cauză arătau că fusese comisă infracțiunea de viol, pedepsită conform art. 154 din Codul Penal (a se vedea paragraful 39 mai jos). Acesta a trimis dosarul autorității superioare competente, serviciul de urmărire penală regional din Yambol, pentru a demara investigația.

(b) Refuzul urmăririi penale pentru comiterea infracțiunii de viol

17. La 4 septembrie 2015, procuror regional din Yambol desemnat cu acest caz a refuzat să îl preia și să țină cont de recomandarea de a demara urmărirea penală pentru viol. Acesta a considerat că materialele anchetei, mai ales declarația victimei, nu conțineau nicio dovadă care să îndeplinească cerințele legale pentru încadrarea infracțiunii de viol. Procurorul a observat mai ales că niciunul dintre scenariile enumerate în art. 152 al Codului Penal nu fusese constatat: victima nu fusese privată de posibilitatea de a se apăra; nu fuseseră folosite amenințări sau violență împotriva ei; nu fusese adusă într-o „stare de neajutorare” înaintea incidentului.

18. Cazul a fost înapoiat serviciului de urmărire penală regional și s-a continuat cu o acuzație de infracțiune de relații sexuale cu o persoană cu vârsta sub paisprezece ani, în temeiul art. 151 din Codul Penal.

19. Ancheta a fost încheiată și toate materialele colectate au fost prezentate mamei reclamantei și avocatului acesteia la 12 octombrie 2015. După ce au luat la cunoștință de conținutul materialelor, au cerut să fie luate măsuri suplimentare de investigație, inclusiv examinarea brațului drept al reclamantei pentru constatarea urmelor de autovătămare intensă și frecventă, precum și colectarea declarațiilor martorilor referitoare la caracterul acuzatului și la starea reclamantei în dimineața care a urmat incidentului, când se dusesse la școală.

20. Mama reclamantei și avocatul acesteia au cerut de asemenea în mod explicit ca încadrarea faptei să fie aceea de viol în temeiul art.152 § 1 al Codului Penal. Avocatul reclamantei a atras atenția asupra circumstanțelor în care avusese loc incidentul și a impertinenței acțiunilor lui G.S., care o șocaseră pe reclamantă. Din acest motiv se simțise neajutorată, trădată și rușinată, sentimente care o făcuseră temporar incapabilă să se autoprotejeze.

21. La 27 octombrie 2015, cererile sus menționate au fost respinse de către parchet. Dosarul anchetei a fost prezentat reclamantei a doua oară la 21 decembrie 2015 și astfel investigația a fost finalizată.

(c) Rechizitoriul

22. Rechizitoriul a fost finalizat la 29 ianuarie 2016. Acesta conținea următoarele fapte acceptate de către parchet: Reclamanta adormise singură într-un pat, în dormitorul prietenei ei. Foarte devreme dimineața se trezise și îl văzuse pe G.S. în pat lângă ea. Având în vedere că G.S era iubitul prietenei ei, S. și faptul că cei trei își petrecuseră deseori timpul împreună, reclamanta nu crezuse că avea să-i facă ceva și se întorsese cu spatele la perete. Apoi

G.S. o cuprinsese cu brațele. Reclamanta se trăsese, dar G.S. se apropiase de ea și începuse să-i pipăie corpul. În ciuda încercărilor ei de a-i respinge acțiunile, la început prefăcându-se că doarme, apoi împingându-i mâinile, el nu se oprise, ci continuase atingerile cu tentă sexuală. Apoi îi trăsese lenjeria de corp în jos, se urcase pe ea, îi depărtase cu un picior, picioarele, pe care ea le ținea strânse, și o penetrase. Contactul sexual fusese întrerupt de către reclamantă, care simțise durere. G.S. încercase să reia raportul sexual, dar reclamanta refuzase, după care G.S. i se alăturase prietenei lui pe podea. Când fusese întrebată după incident, reclamanta afirmase că nu o strigase pe prietena ei, S. din cauză că îi fusese frică de G.S.

23. Rechizitoriul afirma în continuare că, în conformitate cu examinarea psihologico-psihiatrică a reclamantei, aceasta fusese capabilă să-și dea seama de acțiunile ei și să judece corect situația la momentul producerii incidentului. Concluziona că, pe baza faptelor, după cum fusese ele descrise mai sus, G.S. comisese infrațiunea de contact sexual cu o persoană minoră, în temeiul art. 151 din Codul Penal. G.S., care fusese condamnat anterior pentru o faptă penală, acționase cu intenție, conștient fiind de caracterul grav antisocial al acțiunilor lui. Deși își negase vinovăția în timpul anchetei, dovezile adunate - declarații ale martorilor, examinarea locului faptei, rapoarte medico-legale și psihologico-psihiatrice ale experților și alte materiale - îi sugerau vinovăția.

III. ALTE EVENIMENTE

24. În februarie 2016, poliția a mers la domiciliul reclamantei în căutare de droguri în contextul unui alt caz, fără legătură cu abuzul asupra reclamantei din anul anterior. În absența unui mandat, mama reclamantei a refuzat accesul poliției în casă. Aceștia au rămas afară până când procurorul i-a instruit să plece, puțin mai târziu. Reclamanta și sora ei de opt ani erau acasă la momentul respectiv.

25. În ziua următoare reclamanta a fost chemată la sediul poliției locale unde a fost întrebată dacă vânduse sau cumpărase droguri de la suspect, o terță parte, acuzații pe care aceasta le-a negat.

26. La scurt timp după aceea, reclamanta i-a arătat mamei ei fragmente de pe rețelele de socializare în care un bărbat de 26 de ani, care recunoștea că era prieten cu acuzatul, o abuzase verbal și o amenințase în legătură cu faptul că aceasta raportase incidentul din februarie 2015, iar la sfârșit o întrebase dacă folosea marijuana.

IV. PROCEDURI JUDICIARE

27. După începerea procedurilor în fața instanței districtuale din Yambol, la 23 martie 2016 judecătorul a hotărât să examineze cazul în ședință secretă și a stabilit o audiere pentru 16 mai 2016.

28. La 8 aprilie 2016 avocatul reclamantei i-a cerut instanței să o chestioneze pe reclamantă în scopul procedurilor instanței într-o „cameră albastră” - o încăpere în care copiii victime ale abuzului sau martore ale

abuzului pot fi interogate într-un mediu protejat de către profesioniști special pregătiți, ascunși de ochii suspectului.

29. La 13 aprilie 2016 judecătorul a dispus ca avocatul reclamantei să fie informat despre examinarea cazului în ședință secretă. În temeiul aceluiași ordin, judecătorul a suspendat examinarea cererii reclamantei din data de 8 aprilie 2016 până la audierea cauzei pe fond.

30. La 9 mai 2016 avocatul reclamantei a cerut instanței să-i permită reclamantei să nu participe la audiere înainte ca cererea ei de a fi interogată în „camera albastră” să fie examinată, deoarece dorea să evite orice contact cu G.S. La 11 mai 2016 instanța i-a aprobat cererea.

31. La 16 mai 2016 instanța s-a reunit în ședință în această cauză. Reclamanta nu a participat, dar a fost reprezentată de un avocat. Mama reclamantei a fost de asemenea prezentă, în calitate de martor. La începutul audierii avocatul a depus o cerere, semnată de mama reclamantei, prin care solicita instanței să permită participarea reclamantei la proceduri în calitate de reclamant civil. Cererea a fost făcută de mama reclamantei, în calitate de reprezentată legală a acesteia. Conform înregistrării audierii, instanța a hotărât că mama reclamantei nu avea dreptul legal de a înainta o cerere civilă în numele fiicei ei pentru că la momentul audierii reclamata împlinise vârsta de paisprezece ani. Astfel, orice cerere civilă trebuia înaintată de către reclamantă, cu acordul mamei acesteia.

32. Reclamanta nu a vrut să ia parte la proceduri ca acuzator privat. Deoarece aceasta nu mai participa la proceduri, având în vedere că cererea mamei ei ca aceasta să participe în calitate de reclamant civil fusese respinsă, avocatul ei a fost eliminat de la audiere.

33. În timpul aceleiași audieri, în urma unei cereri în acest sens a acuzatului, instanța a hotărât să efectueze o investigație judiciară sumară în temeiul articolelor 370 și 374 din Codul de procedură penală (CPP). În cadrul acestei proceduri, nu este culeasă nicio probă în timpul fazei judiciare, iar instanța se bazează numai pe probele culese în etapa premergătoare procesului.

34. G.S. a recunoscut în totalitate faptele, așa cum au fost ele prezentate în rechizitoriu. Instanța a concluzionat că declarația acuzatului era susținută de probe adunate în etapa premergătoare procesului și a hotărât să nu adune alte probe. Din acest motiv, instanța a hotărât să nu mai examineze cererea reclamantei de a fi interogată într-o „cameră albastră”. (a se vedea paragraful 28 de mai sus).

35. În aceeași zi, 16 mai 2016, instanța l-a găsit pe G.S. vinovat de infracțiunea de contact sexual cu un minor, în temeiul articolului 151 § 1 din Codul penal. În ceea ce privește sentința, instanța a notat că infracțiunea impunea o sentință de doi până la șase ani încarcerare. Cu toate acestea, având în vedere faptul că această cauză fusese urmărită într-o investigație judiciară sumară, instanța a redus sentința la o treime (a se vedea paragraful 44 de mai jos) și l-a condamnat pe pârât la un an și patru luni în închisoare. Apoi instanța a suspendat această sentință pentru o perioadă de trei ani (a se vedea

paragraful 45 de mai jos). Argumentarea hotărârii a fost comunicată la 27 mai 2016. Instanța a ordonat de asemenea ca probele materiale - un trening negru și lenjeria de corp - să fie returnate proprietarului, adică reclamantei.

36. În ciuda mărturiei pe care a dat-o în timpul procedurilor în primă instanță, G.S. a făcut recurs împotriva hotărârii. La 6 iulie 2016 Instanța Regională din Yambol a susținut sentința impusă de instanța inferioară. Fără a ține cont de absența dreptului legal în procedurile judiciare, reclamanta a înaintat o declarație a victimei în fața curții de instanță secundară, în care își descria experiența în calitate de victimă a violului. Și-a exprimat de asemenea dezamăgirea vizavi de caracterul inadecvat al urmăririi penale a infracțiunii care fusese comisă împotriva ei și a sentinței și i-a cerut instanței să ia în considerare declarația ei atunci când avea să ia o hotărâre. Hotărârea nu putea face obiectul unui recurs și a devenit definitivă în aceeași zi.

37. Având în vedere că reclamanta nu a fost parte în procedurile judiciare, autoritățile nu aveau nicio datorie de a o informa în legătură cu hotărârea definitivă. Ca urmare, instanța nu l-a notificat pe avocatul ei în legătură cu verdictul final. Cu toate acestea, în decursul executării ordinului instanței de a i se returna reclamantei bunurile personale, instanța i-a trimis acesteia cinci notificări prin care o informa că fusese pronunțat verdictul final și o invita la Registratură pentru a-și ridica bunurile. La 21 noiembrie 2016 i-a fost adusă la cunoștință una dintre aceste notificări, aparent de către Primărie, al cărei reprezentant i-a contactat telefonic familia și a informat-o în legătură cu această notificare. Având în vedere faptul că reclamanta nu a apărut în fața instanței pentru a-și recupera bunurile, instanța a dispus distrugerea acestora în august 2017.

CADRUL LEGAL ȘI PRACTICA RELEVANTE

(...)

ÎN DREPT

I. CU PRIVIRE LA PRETINSA ÎNCĂLCARE A ARTICOLELOR 3 ȘI 8 DIN CONVENȚIE

50. Reclamanta s-a plâns, în temeiul art. 3 din Convenție, de faptul că autoritățile nu reușiseră să desfășoare o investigație eficientă a plângerii ei conform căreia fusese violată, inclusiv omițând să ia anumite măsuri investigative (a se vedea paragrafele 19 și 20 de mai sus), precum și să-l judece pe făptuitor pentru acuzația de viol. În mod special, aducând acuzația de act sexual cu un minor, în loc de aceea de viol, parchetul fusese direct responsabil pentru pedeapsa inefficientă care a rezultat, care a fost aplicată de instanțe. Reclamanta s-a plâns de asemenea că nu fusese capabilă să participe la procedurile instanței în altă calitate decât aceea de martoră și că implicarea ei ca victimă nu fusese facilitată de autorități.

51. Curtea consideră că plângerile de mai sus trebuie examinate în temeiul art. 3 și 8 din Convenție, ale cărei părți relevante sunt după cum urmează:

Articolul 3

„Nimeni nu poate fi supus torturii, nici tratamentelor sau pedepselor inumane sau degradante.”

Articolul 8 § 1

„Orice persoană are dreptul la respectarea vieții sale private și de familie...”

A. Cu privire la admisibilitate

1. Argumentele părților

52. Guvernul a comunicat în primul rând că reclamanta a omis să se conformeze regulii de șase luni, având în vedere că termenul limită a început să fie măsurat la data la care hotărârea împotriva făptuitorului a devenit definitivă. Reclamanta nu se adresase instanței înainte de luna mai a anului 2017, ceea ce însemna mai mult de șase luni mai târziu.

53. În al doilea rând, Guvernul a afirmat că reclamanta nu reușise să epuizeze toate căile de atac interne care erau disponibile și eficiente. În mod particular, nu ceruse primei instanțe să o numească acuzator privat, deși fusese reprezentată de către un avocat. Dacă ar fi fost parte din proceduri în calitate de acuzator privat, ar fi putut să-și prezinte plângerile legate de presupusele lipsuri ale investigației și ale condamnării înaintea instanței interne, ar fi putut face recurs împotriva verdictului și ar fi putut cere o pedeapsă mai dură. De asemenea nu solicitase în mod corespunzător să fie reclamant civil în procedurile penale împotriva lui G.S.

54. Eșecul reclamantei de a folosi toate căile legale interne disponibile au condus-o la inabilitatea de a influența instanța în decursul procedurilor judiciare îndreptate împotriva lui G.S. Sistemul legislativ bulgar îi oferea suficiente posibilități de a participa efectiv în calitate de victimă la procedurile împotriva infractorului și nu putea să le facă responsabile pe autorități pentru omisiunile ei legate de cauză.

55. Reclamanta nu a fost de acord. În legătură cu regula celor șase luni, ea a subliniat faptul că familia aflase despre hotărârea definitivă numai după ce un funcționar de la biroul primăriei o contactase telefonic și o anunțase despre faptul că notificarea trebuia ridicată de la birou, unde se afla (a se vedea paragraful 37 de mai sus).

56. În legătură cu inabilitatea ei de a se constitui în reclamant civil, reclamanta a subliniat faptul că în temeiul articolului 15 §§ și 3 din CPC, judecătorul avea datoria nu numai să le explice participanților la audieri drepturile lor, dar să și asigure exercitarea efectivă a drepturilor acestora în proceduri. Având în vedere faptul că reclamanta fusese incapabilă să-și exercite în mod eficient drepturile în timpul procedurilor, ea fusese privată de un anumit număr de alte opțiuni și beneficii legale, care le erau în mod normal asigurate părților în cauză. În ceea ce privește obiecția Guvernului în legătură

cu eșecul de a se alătura procedurilor judiciare în calitate de acuzator privat, reclamanta a subliniat că, în calitate de minoră nu se putea aștepta din partea ei să acționeze cu succes ca acuzator privat într-un caz ce privea o infracțiune ce impunea autorităților obligația unei urmăririi penale eficiente și în care statul însuși nu reușise să obțină o condamnare eficientă.

2. Motivarea curții

57. În legătură cu argumentul Guvernului conform căruia reclamanta ar fi omis să se conformeze regulii celor șase luni, Curtea observă următoarele: În afară de participarea ei inițială în investigație, înainte de trimiterea cauzei în judecată, reclamanta nu a fost parte în procedurile judiciare care au avut ca finalitate soluționarea definitivă a cauzei. După cum a subliniat Guvernul, din acest motiv nici ea, nici avocatul ei nu erau îndreptățiți în temeiul legislației bulgare, să fie informați în legătură cu progresul procedurilor.

58. Ca urmare, regulile legate de calcularea celor șase luni relevante pentru situațiile în care reclamantii (sau avocații acestora) erau îndreptățiți să fie informați în privința hotărârii definitive (a se vedea *Worn împotriva Austriei*, 29 august 1997, § 33, *Rapoarte ale Hotărârilor și Deciziilor 1997 - V*) sau în care părțile trebuiau să dea dovadă de perseverență în verificarea la registratura instanței decizia definitivă (a se vedea *Papachelas împotriva Greciei* (GC), nr. 31423/96, § 30, ECHR 1999-II) nu sunt aplicabile în prezenta cauză, având în vedere că reclamanta nu a fost parte din aceste proceduri.

59. Ca urmare, perioada de șase luni a început să fie calculată, după cum Curtea a constatat în cazuri excepționale, de la data la care reclamantul sau reprezentantul lui aveau o cunoaștere suficientă a deciziei definitive interne (a se vedea *mutatis mutandi, Koc și Tosun împotriva Turciei* (dec), nr. 23852/04, 13 noiembrie 2008 și *Belozorov împotriva Rusiei și Ucrainei*, nr. 43611/02, § 93, 15 octombrie 2015). În astfel de cazuri, Curte consideră că este datoria statului care invocă eșecul de a respecta termenul de șase luni, să stabilească data la care reclamantul a luat la cunoștință hotărârea definitivă internă. (a se vedea *Şahmo împotriva Turciei* (dec), nr. 37415/97, 1 aprilie 2003 și *Belozorov*, citat mai sus, § 97). În cauza prezentă, în lipsa unei explicații a Guvernului diferite de cea depusă de reclamant referitoare la data la care a luat prima dată la cunoștință faptul că se luase o hotărâre definitivă împotriva făptuitorului, Curtea nu are altă opțiune decât să accepte că această dată a fost 21 noiembrie 2016. Ca urmare, chestiunea perioadei de șase luni nu ridică nicio problemă.

60. Curtea consideră mai departe că problema epuizării căilor de atac interne este îndeaproape legată de aceea a fondului plângerii reclamantei legate de aspectele procedurale ale art.3 din Convenție (a se vedea, pentru o abordare similară, *Mogilat împotriva Rusiei*, nr. 8461/03, § 45, cu referință ulterioară, 13 martie 2012). Astfel, consideră că această problemă trebuie examinată mai jos în temeiul prevederilor de fond ale Convenției.

61. În cele din urmă, Curtea observă că plângerea nu este în mod vădit nefondată și nu prezintă niciun alt motiv de inadmisibilitate enumerat în articolul 35 din Convenție. Trebuie așadar considerată admisibilă.

B. Cu privire la fond

1. Argumentele părților

62. Reclamanta a afirmat în particular că o urmărire penală eficientă și o anchetă efectivă care ar trebui să o precede nu sunt posibile în condițiile în care agresiunea sexuală este anchetată în temeiul articolului 151 (1) al CC, mai ales atunci când cazurile de viol au fost închise din motive de "viol legal". În cazul ei, ancheta și urmărirea penală au fost ineficiente deoarece nu au reușit să investigheze și să urmărească penal pentru viol, iar sentința diminuată în mod excesiv care i-a fost aplicată agresorului pentru o infracțiune mai puțin gravă nu a asigurat pedepsirea eficientă a infracțiunii sexuale.

63. Guvernul a comunicat faptul că autoritățile nu dăduseră dovadă de nicio atitudine pasivă sau negativă, nici nu manifestaseră discriminare față de reclamantă. Dimpotrivă, instrumentaseră cazul cu promptitudine și asiguraseră protecția reclamantei, ținând cont de gravitatea situației. Guvernul a invitat Curtea să declare plângerile reclamantei în această chestiune ca fiind nefondate sau să accepte că acestea nu evidențiau vreo încălcare a Convenției.

2. Motivarea Curții

(a) Principii generale

64. Principiile generale privitoare la obligația statului inerentă articolului 3 din Convenție de a ancheta cazurile de rele tratamente și în mod special acelea de abuzuri sexuale comise de persoane individuale figurează în *M.C. împotriva Bulgariei* (nr. 39272/98, §§ 149, 151 și 153, ECHR 2003-XII).

65. Cu privire la cerințele Convenției legate de eficiența unei anchete, Curtea a declarat că orice investigație ar trebui în principiu să poată conduce la stabilirea faptelor cauzei și la identificarea și pedepsirea, dacă este necesar, a celor responsabili pentru infracțiune. Aceasta nu reprezintă o obligație de rezultat, ci una de mijloace. Autoritățile trebuie să fi luat măsurile rezonabile pe care le-au avut la dispoziție pentru a asigura probele legate de incident (a se vedea, printre multe altele, *Denis Vasilyev împotriva Rusiei*, nr. 32704/04, § 100, 17 decembrie 2009, cu referiri ulterioare).

66. Mai mult, în măsura în care ancheta conduce la acuzații care sunt aduse în fața instanțelor naționale, obligațiile pozitive în temeiul art.3 din Convenție se extind la faza de judecată a procedurilor. În astfel de cazuri, procedurile în ansamblu, inclusiv faza de judecată, trebuie să îndeplinească cerințele prevăzute în articolul 3 (a se vedea *Okkalt împotriva Turciei*, nr. 52067/99, § 65, ECHR 2006-XII (fragmente)). Aceasta înseamnă că autoritățile judiciare interne nu trebuie să permită în niciun caz ca suferințele fizice sau

psihologice provocate să rămână nepedepsite (a se vedea *Celik împotriva Turciei* (nr.2), nr. 39326/02, § 34, 27 mai 2010).

67. De asemenea, în conformitate cu standardele și tendințele contemporane din acest domeniu, obligațiile pozitive ale statului contractant în temeiul articolului 3 din Convenție trebuie privite ca o cerință pentru pedepsirea și condamnarea eficientă a oricărui act sexual fără consimțământ, inclusiv în condițiile absenței rezistenței fizice din partea victimei (a se vedea *I.C. împotriva României*, nr. 36934/08, § 52, 24 mai 2016). Mai mult, Curtea nu a exclus posibilitatea ca obligațiile pozitive ale statului în temeiul articolului 8 de a proteja siguranța fizică a individului, să se extindă la chestiuni legate de eficiența unei urmăriri penale (a se vedea M.C. citat mai sus, § 152 cu referințe ulterioare; a se vedea, de asemenea, *mutatis mutandis, Khadija Ismayilova împotriva Azerbaidjanului*, nr. 65286/13 și 57270/14, § 117, ianuarie 2019)

68. Curtea a observat anterior faptul că înțelegerea tot mai profundă a modului în care violul este experimentat de către victimă a arătat că victimele abuzului sexual - mai ales fetele sub vârsta majoratului - deseori nu opun niciun fel de rezistență fizică din cauza unei varietăți de factori psihologici sau din cauza fricii de violență din partea făptuitorului (a se vedea *M.C. împotriva Bulgariei*, citat mai sus, § 164). Mai mult, evoluția legislației și a practicii în acest domeniu reflectă evoluția societăților către o egalitate eficientă și respectul față de autonomia sexuală a fiecărui individ. (ibidem., § 165).

69. Curtea a afirmat de asemenea în repetate rânduri faptul că în cazurile de abuz sexual, copiii sunt în mod particular vulnerabili (a se vedea *A și B*, citat mai sus, § 111; *M.C.*, citat mai sus, §§ 150 și 183 și *M.G.C. împotriva României*, nr. 61495/11, § 56, 15 martie 2016). Dreptul la demnitate umană și integritate psihologică necesită o atenție deosebită atunci când victima violenței este un copil (a se vedea *C.A.S. și C.S. împotriva României*, nr. 26692/05, § 82, 20 martie 2012). Obligațiile suportate de stat în temeiul articolelor 3 și 8 din Convenție în cazurile în care este implicat și afectat un copil care se presupune că este victima abuzului sexual, necesită implementarea eficientă a prioritizării drepturilor copilului (a se vedea, în diferite contexte, cauzele *Neulinger și Shuruk împotriva Elveției* (GC), nr. 41615/07, § 134, ECHR 2010; *Scozzari și Giunta împotriva Italiei* (GC), nr. 39221/98 și 41963/98, § 169, ECHR 2000-VIII și *Blokhin împotriva Rusiei* (GC), nr. 47152/06, § 138, ECHR 2016) și gestionarea de către autoritățile interne a vulnerabilităților lor particulare și nevoilor corespunzătoare în mod adecvat (a se vedea *mutatis mutandis, O'Keefe împotriva Irlandei* (GC), nr. 35810/09, § 146, ECHR 2014 (fragmente) și *M.G.C.*, citat mai sus, § 73).

70. Curtea a susținut de asemenea faptul că statelor li se cere, în temeiul articolelor 3 și 8 din Convenție, să adopte prevederi care să incrimineze abuzul sexual asupra copiilor și să le aplice în practică prin intermediul unei anchete efective și a urmăriri penale (a se vedea *X și Y împotriva Olandei*,

26 martie 1985, § 27, seria A, nr. 91; *Soderman împotriva Suediei* (GC), nr. 5786/08, §§ 82-83, ECHR 2013 și M.G.C., citat mai sus, §§ 57-58), fiind astfel atenți la vulnerabilitățile particulare ale copiilor, la demnitatea și drepturile lor în calitate de copii și victime. Aceste obligații decurg de asemenea și din alte instrumente internaționale, cum ar fi, printre altele, Convenția Consiliului Europei pentru Protecția Copiilor împotriva Exploatării și Abuzului Sexual și Convenția Europeană pentru Prevenirea și Combaterea Violenței împotriva Femeilor și a Violenței Domestice.

(b) Aplicarea acestor principii la prezenta cauză

71. Prezenta cauză se referă la o plângere potrivit căreia autoritățile nu au investigat în mod eficient acuzațiile reclamantei că ar fi fost violată, și au deschis o urmărire penală pentru o infracțiune mai puțin gravă, după care l-au pedepsit în mod inadecvat pe făptuitor. Misiunea Curții în prezenta cauză este astfel, de a examina dacă procedurile în ansamblu au avut suficiente defecte semnificative pentru a se constitui în încălcarea de către statul pârât a obligațiilor sale pozitive în temeiul art.3 din Convenție (a se vedea, similar, *Celik împotriva Turciei* (nr.2), nr. 39326/02, § 34, 27 mai 2010). Curtea nu poate să înlocuiască, însă, autoritățile interne în evaluarea faptelor cauzei sau în calificarea legală a acestor fapte. Curtea nu poate, de asemenea, să decidă asupra responsabilității penale a presupusului făptuitor (a se vedea, similar, M.G.C., citat mai sus, § 61).

72. În legătură cu esența plângerii, respectiv faptul că acuzația de viol nu ar fi fost investigată în mod corespunzător și că nu a fost demarată nicio urmărire penală pentru viol, Curtea observă că articolul 152 din Codul Civil Bulgar și interpretarea acestuia de către instanțele interne sunt în sensul că lipsa consimțământului din partea victimei este un element al infracțiunii de viol și că nu este nevoie de rezistență fizică din partea victimei. Astfel, legislația internă definește violul într-o manieră care nu diferă în mod semnificativ de formularea găsită în legislația altor state contractante, așa cum le-a descris Curtea în M.C. împotriva Bulgariei (citat mai sus, §§ 74 și 88-100). Ceea ce este decisiv, prin urmare, este înțelesul dat de către autoritățile care au condus investigația și de către instanțe, cuvintelor din prevederile legale, cum ar fi „constrâns” și faptul că victima a fost „incapabilă să se apere” sau „adusă la o stare de neajutorare” (a se vedea, similar, M.G.C., citat mai sus, §§ 63-64).

73. Curtea observă că în prezenta cauză plângerea reclamantei a fost urmată la scurt timp de inițierea unei investigații și au fost luat cu promptitudine un anumit număr de măsuri de anchetă (a se vedea paragraful 13 de mai sus). Cu toate acestea, avocatul reclamantei a cerut un anumit număr de măsuri de anchetă suplimentare, care nu au fost desfășurate (a se vedea paragrafele 19 și 20 de mai sus). Printre acestea, Curtea consideră ca fiind importantă cererea ca reclamanta să fie examinată de către un expert pentru detectarea urmelor de autovătămare după incident și semnificația lor în interpretarea consimțământului reclamantei la actul sexual (a se vedea paragraful 19 de

mai sus). Această cerere a fost înaintată după ce mama reclamantei a alertat anchetatorii în legătură cu existența unui bilet de sinucidere scris de fiica acesteia, care părea de asemenea să fi început să se autovătămeze ca rezultat al traumei experimentate (a se vedea paragraful 12 de mai sus).

74. În cazuri similare, Curtea a exprimat opinia că este de datoria autorităților să examineze toate faptele și să decidă pe baza unei evaluări ale tuturor circumstanțelor existente (a se vedea C.A.S. și C.S., citat mai sus, § 77). În pofida rolului său secundar în chestiune, Curtea a manifestat o atitudine deosebit de critică în cauzele de acuzații de viol în care autoritățile investigative nu au depus un efort constant de a stabili toate circumstanțele existente și de a se angaja într-o evaluare contextuală a consimțământului presupusei victime (a se vedea *mutatis mutandis*, M.C., citat mai sus, §§ 177-178).

75. La finalul investigației, în ciuda unei concluzii anterioare a procurorului regional care stabilea în fața celor mai evidente dovezi că fusese comis un viol (a se vedea paragraful 16 de mai sus), împotriva acuzatului a fost întocmit un rechizitoriu pentru infracțiunea de act sexual cu o persoană sub vârsta de paisprezece ani, care reprezenta o infracțiune pasibilă de pedeapsă indiferent de consimțământul victimei. Procurorul a stabilit și înregistrat în rechizitoriu faptul că imediat înainte de actul sexual, victima (reclamanta), se „retrăsese”, „se prefăcuse că doarme”, „îi împinsese mâinile agresorului” și „își strânsese picioarele” (a se vedea paragraful 22 de mai sus). Curtea a subliniat deja importanța interpretării de către instanțele interne a definiției violului într-un asemenea mod încât să cuprindă orice act sexual fără consimțământ (a se vedea M.C. citat mai sus, § 72 și referiri ulterioare).

76. În prezenta cauză, totuși, procurorul a eșuat să analizeze dacă aceste acțiuni ale reclamantei, faptul că s-a retras, că s-a prefăcut că doarme, că l-a împins de agresor și că și-a strâns picioarele, avuseseră vreo semnificație în circumstanțele particulare ale acuzațiilor care au fost aduse. De asemenea, el nu a reușit să analizeze starea mentală a reclamantei la momentul agresiunii în lumina raportului psihologic (a se vedea paragraful 14 de mai sus), care concluzionase că aceasta experimentase o teamă și groază intense, care puteau să-i blocheze temporar reacțiile și faptul că alesese să tacă din cauză că sentimentele de frică și rușine fuseseră dominante la momentul producerii evenimentelor (a se compara cu M.C. citat mai sus § 70). Mai mult, procurorul nu a reușit să evalueze contextul în ansamblu, faptul că reclamanta era o fată mai tânără de paisprezece ani, un oaspete în căminul unei prietene, care era de asemenea prietena intimă a agresorului, că dormise înainte ca agresorul să inițieze contactul sexual și că nu avusese nicio relație cu el înainte de eveniment.

77. Astfel, procurorul nu a reușit să analizeze în mod special dacă acțiunile reclamantei și contextul general indicau o lipsă a consimțământului din partea acesteia și dacă acțiunile agresorului putea fi astfel calificate drept viol. Acest eșec este șocant mai ales în lumina observațiilor aduse de avocatul

reclamantei, care îndemnau în mod explicit autoritățile să-l urmărească penal pe agresor pentru viol (a se vedea paragraful 20 de mai sus) și a recomandării a procurorului inițial sesizat (a se vedea paragraful 16 de mai sus).

78. Elementele amintite în paragrafele precedente sunt suficiente, din punctul de vedere al Curții, pentru a sugera, cel puțin în mod discutabil, faptul că reclamanta nu a consimțit la contactul sexual și că astfel cauza cerea o investigație și luarea în discuție a acuzațiilor de viol.

79. Când a refuzat urmărirea penală, procurorul superior a observat numai pe scurt faptul că niciunul dintre cele trei scenarii în temeiul articolului 152 al Codului Civil nu fusese susținut de fapte și în mod particular de mărturia victimei înseși (a se vedea paragraful 17 de mai sus). Parchetul, însă, nu a reușit să se angajeze în nici o analiză semnificativă a mărturiilor care dovedeau lipsa consimțământului, respectiv vârsta reclamantei, circumstanțele specifice în care avusese loc actul sexual, lipsa relațiilor anterioare între reclamantă și G.S., comportamentul reclamantei în timpul actului sexual și comportamentul acesteia după incident.

80. Nici acest eșec de a examina circumstanțele relevante în contextul lor general și de a interpreta legislația internă într-o manieră care definește violul ca orice act sexual fără consimțământ nu a fost abordat și corectat de către instanța de prim rang căreia i-a fost repartizat procesul. Judecătorul raportor a fost împuternicit de lege să suspende procedurile judiciare și să trimită cauza procurorului în cazul în care ar fi identificat încălcări ale drepturilor reclamantei în timpul procedurilor preliminare (a se vedea paragraful 42 de mai sus). Prima instanță era de asemenea perfect conștientă de cererea explicită adresată de către avocatul reclamantei, ca infractorul să fie urmărit penal pentru viol (a se vedea paragraful 20 de mai sus).

81. Având în vedere cele de mai sus, Curtea este de acord că reclamanta și-a prezentat plângerile în mod satisfăcător în fața autorităților naționale și în mod special cererile ca infractorul să fie judecat pentru viol. Curtea a ajuns la această concluzie având în vedere în mod deosebit cerințele pentru o justiție în interesul copilului în cazurile de agresiune sexuală. (a se vedea paragraful 69 de mai sus). În timp ce procedurile per ansamblu, după cum s-a observat mai sus, ar fi trebuit să respecte cerințele de a desfășura o anchetă și urmărire penală eficace în urma acestor plângeri, nici parchetul, nici instanța nu au analizat circumstanțele cauzei dintr-un punct de vedere orientat spre copil. În astfel de cazuri ar trebui acordată atenția cuvenită principiului interesului superior al copilului și ca desfășurarea unei investigații și urmăririi penale eficiente să nu agraveze trauma la care a fost supus copilul. În aceste circumstanțe particulare, Curtea acceptă faptul că prezenta plângere nu poate fi respinsă datorită eșecului reclamantei de a urmări calea procedurală în temeiul legislației naționale de a adera la procedurile naționale, respectiv în calitate de acuzator privat. Astfel, argumentul guvernului privind neepuizarea căilor naționale ar trebui respinsă.

82. Având în vedere toate cele de mai sus, Curtea consideră că, asemenea cauzei similare a lui M.G.C, citat mai sus, § 73, eșecul de a ține cont de circumstanțele specifice ale prezentei cauze de către autoritățile de urmărire penală precum și judiciare, a fost rezultatul importanței reduse sau inexistente pe care au acordat-o vulnerabilității particulare a reclamantei în calitate de persoană foarte tânără și factorilor psihologici foarte speciali în cazurile care implică viol. Astfel, autoritățile relevante naționale nu au efectuat analiza atentă necesară pentru a se achita în mod corespunzător de obligațiile pozitive în temeiul Convenției.

83. Considerațiile de mai sus sunt suficiente pentru a permite Curții să concluzioneze, fără a exprima o poziție în privința vinovăției făptașului, că a existat în consecință o încălcare procedurală a articolelor 3 și 8 din Convenție.

II. APLICAREA ARTICOLULUI 41 DIN CONVENȚIE

(...)

PENTRU ACESTE MOTIVE, ÎN UNANIMITATEA CURTEA,

1. Adaugă argumentelor obiecția Guvernului privind neepuizarea căilor de atac interne în legătură cu plângerea reclamantei în temeiul articolelor 3 și 8 din Convenție:

2. Declară cererea admisibilă:

3. Respinge obiecția Guvernului pentru neepuizarea căilor de atac interne și hotărăște că a existat o încălcare a articolelor 3 și 8 din Convenție, ca rezultat al lipsei unei investigații eficiente a plângerii de viol a reclamantei.

4. Hotărăște

(a) că statul pârât trebuie să plătească reclamantei, în termen de trei luni de la data rămânerii definitive a hotărârii, în conformitate cu articolul 44 § 2 din Convenție, următoarele sume, care vor fi convertite în leve bulgărești la rata de schimb aplicabilă la data plății:

(i) 12700 de EURO (douăsprezece mii șapte sute de EURO), plus orice sumă ce poate fi datorată cu titlu de impozit, pentru prejudiciu moral:

(ii) 1500 de EURO (o mie cinci sute de EURO) plus orice sumă care poate fi datorată de reclamantă, pentru cheltuieli de judecată:

(b) că, de la expirarea termenului menționat și până la efectuarea plății, aceste sume trebuie majorate cu o dobândă simplă, la o rată egală cu rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, aplicabilă pe parcursul aceste perioade și majorată cu trei puncte procentuale;

5. Respinge cererea de acordare a unei reparații echitabile pentru celelalte capete de cerere.

Redactată în limba engleză, apoi comunicată în scris la 28 mai 2020, în temeiul articolului 77 §§ 2 și 3 din Regulamentul Curții.

Victor Soloveytchik
Grefier adjunct de secție

Síofra O'Leary
Președinte

Date de contact Proiectul „VioGen – RoJust”

Adresă: Intrarea Camil Petrescu, nr. 5, Sector 1, București

Telefon: +40 21 313 0059

Mail: secretariat@anes.gov.ro

Mai multe informații despre proiect pot fi accesate la următoarele linkuri:

<https://anes.gov.ro/viogen-rojust/>

<https://www.facebook.com/egalitadedesanse>